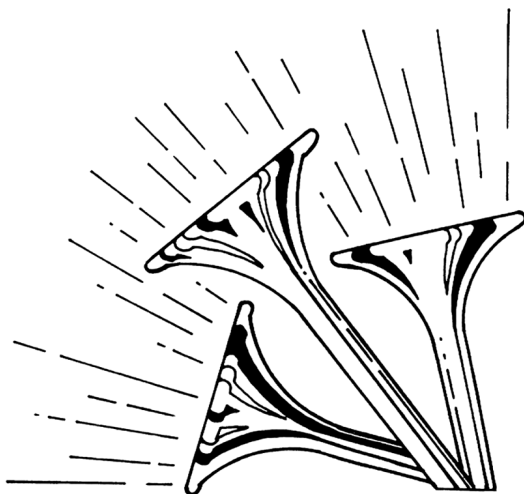

MISIONSKI BIBLIJSKI REDCI

Treće tromjesečje 2022 .

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, uzeta su iz knjige
Ellen G. White, *Djela apostolska*,
Znaci vremena, Zagreb 2011.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2022.
Za internu uporabu

2. srpnja 2022.

Pavao u Ateni

“Atenjani! Vidim da ste u svakom pogledu neobično pobožni...” (Djela 17,22)

Među onima koji su slušali Pavla bili su neki koje su iznesene istine osvjedočile, ali se nisu htjeli poniziti da priznaju Boga i prihvate plan spasenja. Nikakva rječitost ni snaga dokaza ne može obratiti grešnika. Samo Božja sila može utisnuti istinu u srce. Nemoguće je dosegnuti onoga tko se stalno odvrća od te sile. Grci su težili za mudrošću, ali je vijest o križu za njih bila ludost jer su svoju mudrost cijenili više od mudrosti koja dolazi odozgo.

U hvalisanju razumom i ljudskom mudrošću možemo naći razlog što je Evanđelje među Atenjanima imalo razmjerno malo uspjeha. Oni ljudi koji ispunjeni svjetovnom mudrošću dolaze Kristu kao jadni izgubljeni grešnici, postat će mudri za spasenje; ali oni koji dolaze kao uglednici, hvaleći se svojom mudrošću, neće primiti svjetlo i spoznaju koju samo On može dati. Tako se Pavao sučelio s poganstvom u ono vrijeme. Njegov rad u Ateni nije bio potpuno uzaludan. Dionizije, jedan od najistaknutijih građana, i neki drugi, prihvatili su evandeosku vijest i pridružili se vjernicima.

Nadahnuće nam je omogućilo da zavirimo u život Atenjana koji su uz sve svoje znanje, mudrost i umjetnost, utonuli u porok, da bismo vidjeli kako je Bog preko svojeg sluga prekorio idolopoklonstvo i grijehe oholog, samozadovoljnog naroda. Apostolove riječi i opis njegova ponašanja i sredine, kako ih je zapisalo nadahnuto pero, trebali su biti predavani svim budućim naraštajima svjedočeci o njegovom nepokolebljivom pouzdanju, odvažnosti u samoći i protivljenju te pobjedi koju je u samom srcu poganskog svijeta izvojevao za kršćanstvo.

Pavlove riječi sadrže riznicu znanja za Crkvu. Nalazio se u takvoj situaciji da je lako mogao reći nešto što bi razdražilo njegove ohole slušatelje i izložilo ga nevolji. Da je u svojem govoru izravno napao njihove bogove i velikane grada, moglo se dogoditi da bi dijelio Sokratov usud. Ali on je s ugladenošću proisteklom iz božanske ljubavi pažljivo odvratio njihove misli od poganskih božanstava i objavio im pravog Boga, njima nepoznatog. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 150,151)

9. srpnja 2022.

Govor o križu

Bez sumnje, govor o križu ludost je za one koji propadaju, a za nas koji se spasavamo sila je Božja...” (1. Korinćanima 1,18)

Danas istine Svetog pisma treba iznijeti velikanima svijeta da bi se mogli odlučiti između poslušnosti Božjem zakonu i odanosti knezu zla. Bog pred njih stavlja vječnu istinu — istinu koja će ih učiniti mudrima za spasenje — ali ih ne prisiljava da je prihvate. Ako se odvrate od Njega, On će ih prepustiti njima samima da budu ispunjeni plodom svojih postupaka.

“Bez sumnje, govor o križu ludost je za one koji propadaju, a za nas koji se spasavamo sila je Božja, jer stoji pisano: ‘Uništiti ću mudrost mudrih i učinit ću ispraznom umnost umnih.’ ... Naprotiv, što je čudo u očima svijeta, izabra Bog da posrami mudre; što je slabo u očima svijeta, izabra Bog da posrami jake; što je neplemenito i prezira vrijedno u očima svijeta — i čak ono čega nema — izabra Bog da uništi ono što jest.” (1. Korinćanima 1,18.19.27.28) Mnogi veliki znanstvenici i državnici, najugledniji ljudi svijeta, u ove će se posljednje dane odvratiti od svjetla jer svjetovna mudrost ne poznaje Boga. Ali Božji sluge trebaju iskoristiti svaku priliku da ovim ljudima iznesu istinu. Neki će priznati svoje neznanje o Bogu pa će kao ponizni učenici sjesti do nogu Isusa, velikog Učitelja.

U svakom nastojanju da dopre do viših slojeva, radniku za Boga potrebna je čvrsta vjera. Okolnosti mogu izgledati nepovoljne, ali i u najmračnijem času dolazi svjetlo odozgo. Snaga onih koji ljube Boga i služe Mu obnavljat će se iz dana u dan. U njihovoj službi stavljeno im je na raspolaganje razumijevanje Beskonačnoga da u ostvarenju Njegovih namjera ne bi zalutali. Neka ovi radnici do svršetka sačuvaju nadu kakvu su imali od početka držeći na umu da svjetlo Božje istine treba svijetliti u tami u koju je zavijen naš svijet. U Božjoj službi ne smije biti malodušnosti. Vjera posvećenog radnika treba izdržati svaku kušnju s kojom će se suočiti. Bog može i voljan je obdariti svoje sluge svom potrebnom snagom i dati im mudrost koju će zahtijevati različite prilike. Bog će ispuniti više od najviših očekivanja onih koji se uzdaju u Njega. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 151,152)

16. srpnja 2022.

Misionar Pavao u Korintu

“Jer ne držah zgodnim među vama išta drugo znati osim Isusa Krista, i to razapetoga. ... Moja riječ i moje propovijedanje nije se sastojalo u uvjerljivim riječima mudrosti, već u očitovanju Duha i snage.” (1. Korinćanima 2,2.4)

Tijekom prvog stoljeća kršćanske ere Korint se ubrajao u vodeće gradove, ne samo u Grčkoj, već i u svijetu. Mnoštvo Grka, Židova i Rimljana, s putnicima iz svih zemalja, tiskalo se na njegovim ulicama, željno trgovine i zabave. Budući da je bio veliko trgovačko središte, smješten tako da mu se moglo lako pristupiti iz svih dijelova Rimskog Carstva, bio je važno mjesto u kojem je trebalo podići spomenike za Boga i Njegovu istinu.

Među Židovima koji su se nastanili u Korintu bili su Akvila i Priscila, koji će poslije postati istaknuti radnici za Krista. Da bi upoznao njihov karakter, Pavao je “ostao kod njih” (DF).

Na samom početku rada u ovom tranzitnom središtu Pavao je na svakom koraku vidio ozbiljne prepreke napredovanju svojeg rada. Grad je bio gotovo potpuno posvećen idolopoklonstvu. Omiljena božica bila je Afrodita [za Rimljane Venera], a uz štovanje Afrodite bili su vezani nemoralni rituali i obredi. Korinćani su bili poznati, čak i među poganima, po svojem nemoralu. Činilo se da ne razmišljaju i ne brinu se ni za što osim za trenutačnu zabavu i razonodu.

U naviještanju Evanđelja u Korintu apostol se poslužio drukčijim pristupom od onoga u Ateni. Dok se nalazio u Ateni, nastojao je svoj nastup prilagoditi karakteru svojih slušatelja; nastojao je na logiku uzvratiti logikom, na znanost znanošću, na filozofiju filozofijom. Razmišljajući o vremenu koje je tamo proveo, i svjestan da je njegovo naučavanje u Ateni donijelo samo djelomičan uspjeh, u Korintu se odlučio za drukčiji način rada da bi zadobio pozornost nemarnih i ravnodušnih građana. Odlučio je zanemariti dobro pripremljene dokaze i rasprave, i ništa “drugog znati osim Isusa Krista, i to razapetoga”. On će im propovijedati ne “uvjerljivim riječima mudrosti, već u očitovanju Duha i snage”. (1. Korinćanima 2,2.4) — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 153,154)

23. srpnja 2022.

Božja sila i Božja mudrost

“Mi propovijedamo Krista razapetoga, sablazan za Židove, ludost za pogane, a za pozvane ... Krista, Božju silu i Božju mudrost” (1. Korinćanima 1,23.34)

Isus, kojeg je Pavao namjeravao predstaviti Grcima u Korintu kao Krista, bio je Židov skromna podrijetla, odrastao u gradu poznatom po zloći. Odbacio ga je vlastiti narod i na kraju razapeo kao zločinca. Grci su vjerovali da postoji potreba za uzdizanjem ljudskog roda, ali su proučavanje filozofije i znanosti smatrali jednim načinom za postizanje prave uzvišenosti i časti. Može li ih Pavao uvjeriti da će vjera u ovog nepoznatog Židova uzdići i oplemeniti sve čovjekove snage?

U mislima mnoštva koje danas živi, golgotski križ je okružen svetim uspomenama. Svete su misli vezane uz prizore raspeća. Ali u Pavlovo doba na križ se gledalo s osjećajem odbojnosti i užasa. Uzdizati kao Spasitelja ljudskog roda nekoga tko je umro na križu, prirodno će izazvati ruganje i protivljenje.

Pavao je dobro znao kako će Židovi i Grci u Korintu gledati na njegovu vijest. “Mi propovijedamo Krista razapetoga,” priznao je, “sablazan za Židove, ludost za pogane.” (1. Korinćanima 1,23) Među židovskim slušateljima bilo je mnogo onih koje će rasrditi vijest koju je nakanio navijestiti. Prema procjeni Grka, njegove će riječi biti potpuna ludost. Smatrat će ga slaboumnim što pokušava dokazati kako križ može imati ikakvu vezu s uzdizanjem ljudskog roda ili sa spasenjem čovječanstva.

Ali za Pavla je križ bio predmet najvećeg zanimanja. Otkad je zaustavljen u proganjanju sljedbenika razapetog Nazarećanina, nikad se nije prestao hvaliti križem. U ono vrijeme primio je objavu Božje beskonačne ljubavi koja se otkrila u Kristovoj smrti i u svojem je životu doživio čudesnu preobrazbu kojom su se svi njegovi planovi i namjere uskladili s Nebom. Od tog je trenutka znao da je novi čovjek u Kristu. Iz vlastitog je iskustva znao da kad grešnik upozna Očevu ljubav onakvom kakva je vidljiva u žrtvi Njegova Sina i pokori se božanskom utjecaju, dolazi do promjene srca i od tog trenutka Krist postaje sve u životu. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 154)

30. srpnja 2022.

Dužnik — kad je riječ o propovijedanju

“Ja sam dužnik i Grcima i barbarima, i mudrima i nerazumnima. Odatle moja želja da propovijedam Evanđelje...” (Rimljanima 1,14.15)

U vrijeme obraćenja Pavla je nadahnula silna želja da pomogne bližnjima da upoznaju Isusa iz Nazareta kao Sina živoga Boga, koji može preobraziti i spasiti. Otad je cijeli njegov život bio posvećen nastojanju da prikaže ljubav i snagu Raspetoga. U njegovo veliko samilosno srce stali su svi društveni slojevi. “Ja sam dužnik”, izjavio je, “i Grcima i barbarima, i mudrima i nerazumnima.” (Rimljanima 1,14) Ljubav prema Gospodinu slave, kojeg je tako bezobzirno progonio u osobi Njegovih svetih, bila je pokretačko načelo njegova ponašanja, sila koja ga je poticala. Ako bi se dogodilo da njegova revnost na putu dužnosti oslabi, jedan pogled na križ i čudesnu ljubav koja se na njemu objavila bio je dovoljan da opaše bokove, to jest um, i nastavi putem samoodricanja.

Promatrajmo apostola kako propovijeda u korintskoj sinagogi, kako uvjerava slušatelje iz Mojsijevih i proročkih spisa i ukazuje im na dolazak obećanog Mesije. Slušajmo ga dok objašnjava djelo Otkupitelja kao Velikog svećenika ljudskog roda — Onoga koji je žrtvovanjem vlastitog života izvršio pomirenje za grijeh jednom zauvijek da bi zatim preuzeo službu u nebeskom Svetišću. Pavlovi su slušatelji trebali razumjeti da je Mesija, za čijim su dolaskom čeznuli, već došao; da je Njegova smrt bila ostvarenje svih žrtava i da je Njegova služba u nebeskom Svetišću veliki cilj koji je svoju sjenu bacao u prošlost i objašnjavao službu židovskog svećenstva.

Pavao je svjedočio “Židovima da je Isus Mesija”. Iz Starog zavjeta pokazao je da će prema proročanstvima i općem očekivanju Židova, Mesija biti Abrahamov i Davidov potomak; zatim je prikazao Isusovo podrijetlo od patrijarha Adama sve do psalmista kralja. Čitao je svjedočanstvo proroka o karakteru i radu obećanog Mesije, i kako će Ga primiti i s Njim postupati na Zemlji. Zatim im je pokazao kako su se sva ova proročanstva ispunila u životu, službi i smrti Isusa iz Nazareta. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 154,155)

6. kolovoza 2022.

Poslanje među neznabošcima

“Ali kako su se oni protivili i govorili uvrede protiv Boga, on otrese haljine svoje te im reče: ‘Vaša krv na vaše glave! Nevin od toga, ja od sada idem k poganima.’” (Djela 18,6)

Pavao je pokazao da je Krist došao prije svega ponuditi spasenje narodu koji je Mesijin dolazak očekivao kao ostvarenje i slavu svojeg nacionalnog postojanja. Ali taj je narod odbacio Onoga koji im je nudio život, a izabrali su drugog vođu čija će vladavina završiti smrću. Nastojao je svoje slušatelje uvjeriti u činjenicu da samo pokajanje može spasiti židovski narod od predstojeće propasti. Otkrio im je njihovo neznanje o značenju biblijskih tekstova kojima su se hvalili iako ih nisu dobro razumjeli. Prekorio ih je za njihovu svjetovnost, ljubav prema položaju, naslovima i razmetanju te neumjerenu sebičnost.

U snazi Duha Pavao im je ispričao događaj o svojem vlastitom čudesnom obraćenju i pouzdanju u starozavjetna Pisma koja su se tako savršeno ispunila u Isusu iz Nazareta. Svoje je riječi izgovarao sa svečanom ozbiljnošću i njegovi slušatelji nisu mogli ne primijetiti da je svim srcem ljubio razapetog i uskrsllog Spasitelja. Vidjeli su da je njegov um usredotočen na Krista, da je cijeli njegov život povezan s njegovim Gospodinom. Riječi su mu bile tako dojmljive da su samo oni koji su bili ispunjeni najžešćom mržnjom prema kršćanskoj vjeri mogli ostati ravnodušni.

No Židovi u Korintu zatvorili su oči pred dokazima što ih je apostol tako jasno iznio i nisu se htjeli odazvati njegovim pozivima. Isti duh koji ih je naveo da odbace Krista, ispunio ih je srdžbom i bijesom protiv Njegovog sluga, i da ga Bog nije posebno zaštitio kako bi i dalje mogao naviještati evanđeosku vijest poganima, oni bi mu oduzeli život.

“Ali kako su se oni protivili i govorili uvrede protiv Boga, on otrese haljine svoje te im reče: ‘Vaša krv na vaše glave! Nevin od toga, ja od sada idem k poganima.’ Nato se udalji odande i dođe u kuću nekog Ticija Justa, priznavaoca pravoga Boga, čija je kuća graničila sa sinagogom.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 155,156)

13. kolovoza 2022.

Isus će privući sve ljude

“A ja, kad budem podignut sa zemlje, sve ću ljude privući k sebi.” (Ivan 12,32)

Sila i Timotej “stigoše iz Makedonije” da pomognu Pavlu, pa su zajedno radili za neznabošce. Pavao i njegovi pratioci propovijedali su Krista kao Spasitelja palog ljudskog roda i poganima i Židovima. Izbjegavajući složeno, neuvjerljivo uvjeravanje, vjesnici križa su se zadržavali na osobinama Stvoritelja svijeta, Vrhovnog vladara svemira. Srcem koje je gorjelo ljubavlju za Boga i Njegova Sina pozivali su pogane da promatraju beskonačnu žrtvu prinesenu za čovjeka. Znali su da će one koji su dugo pipali u mraku neznaboštva, ako vide svjetlo koje sja s golgotskog križa, Otkupitelj sigurno privući. “A ja, kad budem podignut sa zemlje,” izjavio je Spasitelj, “sve ću ljude privući k sebi.” (Ivan 12,32)

Evandeoski radnici u Korintu bili su svjesni opasnih prijetnji dušama onih za koje su radili pa su s osjećajem odgovornosti koja je na njima počivala iznijeli istinu o Isusu. Njihova je vijest bila jasna, jednostavna i određena — miris života za život ili miris smrti za smrt. Evanđelje su objavili ne samo svojim riječima, već i svakidašnjim životom. S njima su surađivali anđeli i Božja se milost i snaga pokazala u obraćenju mnogih. “Nadstojnik sinagoge Krisp sa svim svojim domom prigrlj vjeru u Gospodina. I mnogi Korinćani pristupili su vjeri i krštavali se.”

Mržnja koju su Židovi uvijek gajili prema apostolima, sad je ojačala. Umjesto da ih Krispovo obraćenje i krštenje osvjedoči, ono je djelovalo razdražujuće na ove tvrdoglave protivnike. Nijednim argumentom nisu mogli pobiti Pavlovo propovijedanje; zbog nedostatka takvih dokaza, pribjegli su prijevari i opakim napadima. Govorili su uvrede protiv Evanđelja i Isusova imena. U svojoj slijepoj srdžbi nisu birali riječi ni sredstva. Nisu mogli nijekati da je Krist činio čuda, ali su izjavljivali da ih je činio Sotoninom silom; smjelo su tvrdili da su čudesna djela što ih je Pavao činio bila ostvarena istim sredstvom. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 156,157)

20. kolovoza 2022.

Bog ima mnogo djece

“Jer ja imam mnogo naroda u ovome gradu!” (Djela 18,10)

Premda je Pavao imao nešto uspjeha u Korintu, bezbožnost koju je vidio i čuo u ovom pokvarenom gradu gotovo ga je obeshrabrila. Izopačenost koju je vidio među poganima i prijezir i uvrede koje su mu uputili Židovi, izazvale su u njemu veliku tjeskobu. Posumnjao je u mudrost pokušaja da izgradi crkvu od građe koju je tu našao.

Dok je namjeravao napustiti grad i poći u polje koje će više obećavati, ozbiljno nastojeći razumjeti što mu je dužnost, Gospodin mu se javio u videnju i rekao: “Ne boj se! Nastavi govoriti i da nisi ušutio! Ja sam s tobom. Nitko te neće napasti da ti učini zlo. Jer ja imam mnogo naroda u ovome gradu!” Pavao je to smatrao nalogom da ostane u Korintu i jamstvom da će Gospodin učiniti da uspije žetva posijanog sjemena. Ojačan i ohrabren, nastavio je revno i ustrajno raditi.

Apostolov napor nije bio ograničen na javne govore; bilo je mnogo duša do kojih nije bilo moguće doprijeti na ovaj način. Apostol je proveo mnogo vremena u radu po kućama; tako je mogao razgovarati u kućnom ozračju. Posjećivao je bolesne i nesretne, tješio nevoljne i podizao duh tlačanima. U svemu što je govorio i činio, uzvišivao je Isusovo ime. Tako je radio “slab u strahu i u velikom drhtanju” (1. Korinćanima 2,3 — DF). Drhtao je bojeći se da njegov nauk ne otkrije pečat božanskog, već ljudskog. ...

“Pa ipak, mi navješćujemo mudrost među savršenima, ali ne mudrost ovoga svijeta, ni knezova ovoga svijeta, osuđenih na propast. Naprotiv, navješćujemo mudrost Božju tajanstvenu i sakrivenu; onu koju Bog od vječnosti predodredi na našu slavu; onu koju nije upoznao ni jedan od knezova ovoga svijeta — da su je poznali, ne bi Gospodina slave razapeli — već (navješćujemo) kako stoji pisano: ‘Ono što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije pomislilo: to je Bog pripremio onima koji ga ljube.’ A nama je to Bog objavio po Duhu. Jer Duh sve ispituje, čak i dubine Božje. Ta tko od ljudi zna čovjekove tajne, osim čovječjega duha koji je u njemu? Tako nitko ne zna Božjih tajna, osim Božjega Duha.” (1. Korinćanima 2,6-11) — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 157,158)

27. kolovoza 2022.

Svjedočenje o Bogu — svaki dan

“Živim, ali ne više ja, nego Krist živi u meni.” (Galaćanima 2,20)

“A mi nismo primili duha ovoga svijeta, nego Duha koji dolazi od Boga, da upoznamo darove koje nam Bog dobrotivo darova. I mi o tom govorimo, ne riječima kakve uči ljudska mudrost, nego riječima kakve uči Duh, izražavajući duhovnim pojmovima duhovne stvarnosti.” (1. Korinćanima 2,12.13)

Pavao je shvatio da sam po sebi nema sposobnosti, već da ga osposobljava Sveti Duh čiji je milostivi utjecaj ispunio njegovo srce pokoravajući svaku misao Kristu. O sebi je govorio da “uvijek i svuda na svom tijelu nosimo smrtnu patnju Isusove, da se na našem tijelu očituje i život Isusov” (2. Korinćanima 4,10). U apostolovom nauku Krist je bio središnja Osoba. “Živim”, izjavio je, “ali ne više ja, nego Krist živi u meni.” (Galaćanima 2,20) Ja je bilo skriveno; Krist je bio otkriven i uzvišen.

Pavao je bio rječiti govornik. Prije svojeg obraćenja često je na slušatelje nastojao izvršiti dojam bogatim govorništvom. Ali sad je sve to ostavio po strani. Umjesto pjesničkih opisa i maštovitih izlaganja koja su mogla zadovoljiti osjetila i hraniti maštu, ali koja ne bi dotaknula svakidašnji život, Pavao se nastojao služiti običnim jezikom da u srce utisne istine od najveće važnosti. Maštovita izlaganja istine mogu izazvati zanosne osjećaje, ali ako se istina prečesto iznosi na takav način, ona ne daje hranu potrebnu da ojača i učvrsti vjernika za životne bitke. Trenutačne potrebe, sadašnje kušnje s kojima se suočavaju duše koje se bore — treba zadovoljiti zdravim, praktičnim uputama u temeljnim načelima kršćanstva.

Pavlov rad u Korintu nije bio besplodan. Mnogi su se odvratili od štovanja idola da služe živome Bogu i velika se crkva našla pod Kristovim barjakom. Neki od najrazvratnijih neznabožaca prihvatili su istinu i postali spomenici Božje milosti i djelotvornosti Kristove krvi koja čisti od grijeha. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 158)

3. rujna 2022.

Nagovarati ljude za Boga

“Ovaj čovjek nagovara ljude da štuju Boga...” (Djela 18,13)

Sve veći uspjeh što ga je Pavao imao u predstavljanju Krista pobudio je kod nevjernih Židova još snažnije protivljenje. Ustali su kao jedan “na Pavla te ga izvedoše na sud” pred Galiona, koji je u to vrijeme bio prokonzul Ahaje. Očekivali su da će vlasti, kao u prijašnjim prilikama, stati na njihovu stranu pa su glasno, srditim glasovima optuživali apostola govoreći: “Ovaj čovjek nagovara ljude da štuju Boga protivno Zakonu.”

Židovska je religija bila pod zaštitom rimske vlasti i Pavlovi su tužitelji mislili da će on, ako ga budu mogli optužiti za kršenje zakona njihove religije, vjerojatno biti predan njima da mu sude i da ga osude. Nadali su se da će ga tako moći smaknuti. Ali Galion je bio pošten čovjek pa nije dopustio da ga zavidni židovski spletkari nasamare. Ogorčen zbog njihove vjerske isključivosti i osjećaja vlastite pravednosti, nije htio prihvatiti tužbu. Kad se Pavao pripremio da govori u svoju obranu, Galion mu je rekao da to nije potrebno. Zatim se okrenuo srditim tužiteljima i rekao: “Da je posrijedi kakva krivnja ili lakoumno djelo, ja bih, o Židovi, bio dužan da vas strpljivo saslušam. Ali kako su to rasprave o nauci, o nazivima i o nekom vašem Zakonu, to vi sami uredite; ja neću da budem tome sudac.’ I potjera ih sa suda.”

I Židovi i Grci napeto su iščekivali Galionovu odluku; a ovaj je, prosudivši da njihova tužba nije od javnog interesa, dao znak Židovima da se povuku; bili su zbunjeni i srditi. Prokonzulova odluka otvorila je oči bučnom mnoštvu koje je podbadalo Židove. Po prvi put u Pavlovom radu u Europi, svjetina je stala na njegovu stranu; pred očima prokonzula, bez njegova miješanja, oni su zgrabili najistaknutije tužitelje apostola. “Nato svi [Grci] uhvate nadstojnika sinagoge Sostena te ga počnu mlatiti pred sudom. I to se ništa nije ticalo Galiona.” Tako je kršćanstvo izvojevalo sjajnu pobjedu.

“Pavao ostade još prilično vremena u Korintu.” Da je ovaj put bio prisiljen otići iz Korinta, obraćenici na Isusovu vjeru našli bi se u opasnom položaju. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 158,159)

10. rujna 2022.

Širenje vjere u Boga

“... Od vas je riječ Gospodnja odjeknula ne samo u Makedoniji i Ahaji nego se svagdje proširio glas o vašoj vjeri u Boga...” (1. Korinćanima 1,8)

Dolazak Sile i Timoteja iz Makedonije u Korint, dok je tamo boravio Pavao, jako je obradovao apostola. Donijeli su mu “dobre vijesti” o “vjeri i ljubavi” onih koji su prihvatili istinu za vrijeme prvog posjeta vjesnika Evandjelja Solunu. Pavao je iskreno suosjećao s ovim vjernicima koji su, unatoč kušnjama i teškoćama, ostali vjerni Bogu. Želio ih je osobno posjetiti, ali kako to u tom trenutku nije bilo moguće, uputio im je pismo.

U pismu solunskoj crkvi apostol izražava zahvalnost Bogu za dobru vijest da napreduje u vjeri. “Zato smo se, braćo,” pisao je, “vašom vjerom utješili u svojoj nevolji i bijedi. Da, mi sad oživljujemo ako vi čvrsto stojite u Gospodinu. Kakvu zbilja zahvalu možemo uzvratiti Bogu za vas, za svu radost koju osjećamo pred svojim Bogom zbog vas? Noću i danju najusrdnije molimo da vidimo vaše lice i da nadopunimo što još nedostaje vašoj vjeri.” ...

Bez prestanka se sjećamo pred Bogom, našim Ocem, vaše djeleotvorne vjere, požrtvovne ljubavi i postojane nade u Gospodina našega Isusa Krista.”

Mnogi od vjernika u Solunu obratili su se “od idolâ k Bogu, da trajno služ(it)e živomu i pravomu Bogu”. Oni su primili “riječ u velikoj nevolji” i njihova su srca bila ispunjena “radošću koju daje Duh Sveti”. Apostol je izjavio da su u svojoj odlučnosti da slijede Gospodina “postali uzor svim vjernicima u Makedoniji i Ahaji”. Ove pohvalne riječi nisu bile nezaslužene, jer “od vas je”, pisao je, “riječ Gospodnja odjeknula ne samo u Makedoniji i Ahaji nego se svagdje proširio glas o vašoj vjeri u Boga”.

Vjernici u Solunu bili su pravi misionari. Srce im je gorjelo revnošću za njihovog Spasitelja koji ih je izbavio od “srdžbe koja će doći”. Zahvaljujući Kristovoj milosti, u njihovom je životu došlo do čudesne preobrazbe i Gospodnja riječ, kad su je oni govorili, bila je popraćena silom. Tako prikazanim istinama zadobivali su srca i dodavali duše broju vjernika. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 160,161)

17. rujna 2022.

Dostojni povjerene Radosne vijesti

“Baš kako nas je Bog smatrao dostojnima da nam povjeri Radosnu vijest, tako govorimo...” (1. Solunjanima 2,4)

U ovoj prvoj poslanici Pavao je spomenuo svoj način rada među Solunjanima. Izjavio je kako nije nastojao zadobiti obraćenike prijevarom ili lukavštinom. “Baš kako nas je Bog smatrao dostojnima da nam povjeri Radosnu vijest, tako govorimo, ne kao oni koji se nastoje svidjeti ljudima, već Bogu, koji prosuđuje naša srca. Nikada nismo, kako već znate, nastupali ni s laskavim riječima ni s pritajenom željom za bogatstvom. Tomu je Bog svjedok. Nismo tražili od ljudi slave, niti od vas niti od drugih, iako smo mogli nastupiti u svojstvu apostola Kristovih. Naprotiv, bili smo među vama blagi. Kao majka koja s ljubavlju njeguje svoju djecu, tako smo vam, ovladani ljubavlju prema vama, jer ste nam omiljeli, htjeli predati ne samo Radosnu vijest Božju nego i svoj život.”

“Vi ste skupa s Bogom svjedoci”, nastavio je apostol, “kako smo se sveto, pravedno i besprijeckorno vladali prema vama, vjernicima. Znao kako smo svakoga pojedinog od vas kao otac svoju djecu opominjali, poticali i zaklinjali da živite dostojno Bogu, koji vas zove u svoje slavno kraljevstvo.

Zato i mi zahvaljujemo Bogu bez prestanka što ste, primajući riječ Božju, to jest našu propovijed, primili je ne kao riječ ljudsku, nego — kao što uistinu jest — riječ Božju, koja i očituje svoju snagu u vama, vjernicima. ... Pa tko je naša nada, naša radost, naša kruna kojom ćemo se ponositi pred našim Gospodinom Isusom o njegovu dolasku, ako ne vi? Jest, vi ste naša slava i naša radost.”

U svojoj prvoj poslanici Pavao je vjernike u Solunu nastojao poučiti o pravom stanju mrtvih. ... “Nećemo, braćo, da ostanete u neznanju o umrlima, da se ne žalostite poput ostalih koji nemaju nade. Jer, ako vjerujemo da je Isus umro i uskrsnuo, tako će Bog i one koji su umrli ujedinjeni s Isusom dovesti s njim ... jer će sâm Gospodin sa zapovjedničkim zovom, s glasom arkandela i sa zvukom trube Božje sići s neba, i najprije će uskrsnuti umrli u Kristu. Zatim ćemo mi živiti, mi preostali, biti skupa s njima odneseni u zrak na oblacima u susret Gospodinu. I tako ćemo zauvijek biti s Gospodinom.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 161,162)

24. rujna 2022.

Zauvijek ćemo biti s Gospodinom

“Zatim ćemo mi živi, mi preostali, biti skupa s njima odneseni u zrak na oblacima u susret Gospodinu. I tako ćemo zauvijek biti s Gospodinom. Stoga, tješite jedan drugoga tim riječima!” (1. Solunjanima 4,17.18)

Solunjani su radosno prihvatili misao da će Krist doći preobraziti žive vjerne i povesti ih k sebi. Oni su brižljivo čuvali živote svojih prijatelja kako ne bi umrli i izgubili blagoslov koji su očekivali kad dođe njihov Gospodin. Ali jedan za drugim njihovi su im dragi bili oduzeti i Solunjani su s tjeskobom po posljednji put gledali u lice svojih umrlih ne usuđujući se nadati da će ih sresti u budućem životu.

Kad su otvorili i pročitali Pavlovu poslanicu, riječi koje su otkrile pravo stanje mrtvih donijele su veliku radost i utjehu crkvi. Pavao im je objasnio da oni koji budu živjeli kad Krist dođe neće sresti svoga Gospodina prije onih koji su zaspali u Isusu. Glas arkanđela i zvuk trube Božje doprijet će do onih koji spavaju, i umrli u Kristu uskrsnut će prije nego što živi dobiju besmrtnost. “Zatim ćemo mi živi, mi preostali, biti skupa s njima odneseni u zrak na oblacima u susret Gospodinu. I tako ćemo zauvijek biti s Gospodinom. Stoga, tješite jedan drugoga tim riječima!”

Mi teško možemo shvatiti nadu i radost koju je ovo uvjerenje donijelo mladoj crkvi u Solunu. Cijenili su ove riječi i vjerovali pismu koje im je poslao njihov otac u Evandjelju; srca su im bila prepuna ljubavi prema apostolu. I prije im je o tome govorio, ali u to su se vrijeme naprezali da razumiju doktrine koje su im se činile novima i neobičnima; ne treba se čuditi da se neke točke istine nisu živo utisnule u njihove misli. Ali oni su žedali za istinom i Pavlova poslanica pružila im je novu nadu i snagu te učvrstila vjeru i produbila ljubav prema Onome koji je svojom smrću donio život i besmrtnost.

Sad su se radovali spoznaji da će njihovi voljeni prijatelji uskrsnuti da zauvijek žive u Božjem kraljevstvu. Sad je bila otagnana tama koja je okruživala počivalište mrtvih. Novi sjaj okrunio je kršćansku vjeru i oni su u Kristovom životu, smrti i uskrsnuću vidjeli novu slavu. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 162)

Bog nas je pozvao i ovlastio da u našim svakodnevnim druženjima s ljudima promičemo Njegovu ljubav i širimo Radosnu vijest o spasenju od grijeha i vječnom životu.

Prema svojem obećanju, Isus dolazi poraziti zlo; On će obnoviti Zemlju i uspostaviti svoje kraljevstvo u kojem će spašeni živjeti zauvijek.

Prenesimo spoznaju o tome svakome do koga nam je stalo — poznatim i nepoznatim ljudima, pomažući se dostupnim knjigama, časopisima, traktatima, cd-ima i dvd-ima, internetskim izvorima, proučavanjem Biblije s pojedincima ili u malim skupinama.

Pozivajmo ljude na biblijska predavanja, evangelizacije, tribine, koncerte, na uključivanje u Dopisnu biblijsku i Dopisnu zdravstvenu školu, na humanitarne akcije te na zdrav, osmišljen i ispunjen život.

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com